

Van A. Hans' Kinderbibliotheek zijn nog beschikbaar :

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 4. De Heks uit de Duinen.
5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Overstroming aan den IJzer. — 9. De
Jonge Vluchteling. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14. Harten van Goud.
(B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saafginge. — 16. De Fee van den Kluis-
berg. — 17. De Zinneloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide. — 19 Hugo Ver-
riest. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch
Feest. (B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Ver-
zellingen. — 25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De
jongen van West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans.) —
29. De Kleine Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Wees-
je van Brugge. — 32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog
Grapjes. — 35 Het kindje van de zee. — 36. In de Moeren. — 38. De Vlucht in de
Koffer. — 39. De Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 43.
De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde (de
gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 48 Eerlijk duurt het langst.
49. De Kleine Verspieder. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders.
(B. Hans). — 53. Een Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort.)
— 55. De Verloren Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B.
Hans). — 58. Uit de Oude Doos. — 59. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). —
60. Moeder Eyer. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeeloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kinde-
ren van den Smkelaar. — 68. De Landverhuizers. — 69. Leeuwte Van Damme —
70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een Moedige Kermisjongen. —
73. Trouwe Vriendschap — 75. Aan de Kust. — 76. Het Bultje. (B. Hans). — 77. De
Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 79. De verrassing van Audenaarde. —
81 Een Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 85. De overwintering op
Nova Zembla. 86. Hoogmoed komt voor den Val. — 89. Hoe Sinterklaas hielp. 90
In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — Toch beter thuis. — 104
Denk aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe — 111. Hendrik Conscience. — 116 Een
Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns) — 121. Hoog Bezoek
— 122 De wonderlike Zwaan. — 123. Uit Bange Dagen. — — 125. De
Flinke Baanwachster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. —
130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw — 132. Tinneke. — 133. De Helden
van Stekene — 134. Onrechtvaardig Gestraft. — 185. De Apostelbrokken van Rupel-
monde. — 136. Tijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141 Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouters. —
145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. ; — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). ; — 150. De
Smokkelaars van ds Zee. (J. Godde is). ; — 151. De Brand. ; — 152. De Schat in de Mijn
(B. Hans). ; — 153. Het Graf in 't Bosch. ; — 154. Het Berouw van den Strooper. ; — 155.
't Kasteel Hoogdonck. ; — 156. Van de Hut naar het Paleis. ; — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (toonelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na
verl avonturen. — 161. Gered door een aap. — 162. Jan Brevdel. — De slag der
Guld en sporen. — 164 Van den dood gered. — 165 — Het Becheljongetje (J. Melaerts)
166 — De Toovenaar. — 167 Van drie roovers. — 168 Een jonge held — 169 Jacob
Van Artvelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Prabant. —
172. Een avontuurlijke reis. — 173 De strijd met den wolf — 174. Een vreeselijke
avond. — 175 De gevluchte slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. —

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr 201

Zonderling Gered

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Prijs: 60 centiem.

ZONDERLING GERED.

Ben Jones, een oude trapper of wildjager in Kanada, was op de besneeuwde vlakte, toen hij in de verte een rij mannen ontwaarde.

Ze stapten achter elkaar over een bergpad. Er kwamen hier in de eenzaamheid weinig mensen.

Ben Jones ging op de lieden af. En hij bemerkte, dat het menschen uit de naaste stad waren, een stad die toch ver van de hoeve lag, waar Jones woonde.

Vriendelijk noodigde hij deze lieden naar zijn huis. Ze vertelden dat ze om avonturen naar de wildernis waren gekomen. Ze logeerden hier en daar bij wildjagers en boeren, die land ontgonnen.

De voornaamste van het gezelschap was de heer Nelson, een koopman. Hij had zijn twee zonen bij zich, Georges en James.

Het gezelschap werd op de hoeve zeer gastvrij ontvangen en overnachtte er al moesten sommigen zich met een leger op den vloer behelpen.

Georges en James Nelson hadden al lang gewenscht een tijd op de prairie door te brengen. En

hun vader maakte akkoord met Jones, om zijn jongens eenigen tijd hier te laten.

Na twee dagen vertrok het gezelschap.

Het beviel James en Georges heel goed bij den cuden trapper.

Daar in Kanada vond men toen nog wouden, waarin ternauwernood de bijl van den houthakker weerklonk. Wel is waar was dit geluid voldoende om den schuwen wolf te verdrijven, doch wild was er en is er nog in overvloed.

Ook vindt men er nog den bruinen beer, doch deze valt alleen, als nijpende honger hem drijft, den mensch aan. Veel meer gevreesd is de panter, ook wel boompanter genoemd, omdat hij menschen en vee aanvalt, zonder juist honger te hebben.

Het dier is zoo bloeddorstig en verschrikkelijk, dat de Indianen in hem een duivel meenen te zien. De jagers en houthakkers schuiven dicht bij hun vuur, als een van hen van den «Indiaanschen duivel» vertelt.

Die Indiaansche duivel, de boompanter, slaapt en rust in de kruin van dicht gebladerde boomen. Mijlen ver gaat hij in het woud, door van den eenen boomtop op den anderen over te springen. Aan de dijen en schouders is hij sterk gespierd, en hij heeft klauwen, waarvan hij de nagels kan in trekken, evenals de kat.

Altijd overvalt hij zijn prooi onverhoeds; rus-

tig verborgen tusschen de takken van een boom, laat hij zich eensklaps op zijn slachtoffer neervallen. Hij waarschuwt niet, maar valt neer als de dood uit den top van een boom, als men zonder kwaad vermoeden voorbij gaat.

Ben Jones, de oude trapper, bewoonde winter en zomer zijn hoeve bij het woud. Slechts enkele keeren in het jaar kwam hij in de stad om zijn huiden te verkoopen, en de noodzakelijkste dingen op te doen.

George en James Nelson, gingen ook op jacht met Jones. Maar op zekeren dag trokken de knapen er alleen op uit. De sneeuw lag hoog, doch op hun sneeuwschoenen kwamen zij vlug voort. Spoedig hadden zij het spoor van een eland gevonden, en onverdroten vervolgden zij hem. Zij moesten hem wel vinden, want het groote dier kan niet snel voortkomen, daar het telkens tot aan de schouders in de diepe sneeuw zinkt.

Nadat de jongens vier mijlen hadden afgelegd, vonden zij den eland in een pijnboomboschje, met de tong uit den bek van vermoeidheid. De knapen doodden hem met een paar welgerichte schoten, ontdeden hem van zijn huid, namen ieder een achterstuk op de schouders, en begaven zich op den terugweg.

Toen het donker begon te worden en zij nog twee mijlen van de hut van Ben Jones waren verwijderd, kwamen zij eindelijk op den bega-

nen weg, waar den geheelen dag wagens met hout hadden gereden. Daar zagen zij twee mannen achter zich aankomen met hun sneeuwschoenen op den rug. Een van hen had eene gebroken vossenval in de hand.

Zij riepen de jongens toe, en deze bleven stilstaan, hoewel zij er een oogenblik later berouw van hadden, zoo ongunstig zagen die mannen er uit. Het waren Indianen, spraken gebroken Fransch en Engelsch. Zij waren donker van kleur, met haar zoo zwart als de vederen van de raaf, en sombere bruine oogen. De oudste, die er wel het ongunstigste uitzag, trad op hen toe, en vroeg: «Woont gij hier al lang?»

— «Neen, wij blijven eenigen tijd bij Ben Jones, antwoordde George.

— «Die twee stukken vleesch hebt ge niet noodig, vervolgde de man. Het ware beter als gij er ons een gaaft, en met deze woorden legde hij brutaal de hand op het wild, dat George droeg. Maar deze schudde de hand van den onbeschaamden kerel van zich af, en zeide op flinken toon:

— «Hadt gij er behoorlijk om gevraagd, dan had ik u het vleesch gegeven; nu krijgt gij het niet!»

De man trad terug, maar wierp den broeders een dreigenden blik toe. Eenige oogenblikken spraken beide mannen met elkander in een taal,

die George en James niet verstonden. En daarop trad een van hen weer naderbij en zei op deemoedigen toon:

— Wij zijn arme lieden, heel arm! Zouden de jonge heeren ons niet eene kleinigheid willen geven om tabak te koopen?

Dit wilde George niet weigeren. Hij haalde zijn beurs uit den zak, en gaf den man eenig geld. Toch begreep hij dadelijk dat hij verkeerd had gedaan, want tusschen de mazen glinsterden goudstukken. De oogen van den vreemdeling fonkelden van begeerte. Doch schijnbaar onverschillig vroeg de man:

— Blijft gij van nacht bij Ben Jones?

— Ja, wij blijven er nog eenigen tijd, zooals ik u gezegd heb.

De Indianen bogen en de een zeide nog: «Dank u, jonge heer! wij gaan het bosch in,», waarop zij hun sneeuwschoenen aandeden en spoedig tusschen de boomen verdwenen.

Het werd nu donker, doch de weg was gemakkelijk te volgen, daar hij wit afstak tegen het donkere woud.

— Ik was toch bang voor die mannen, James, sprak George, terwijl zij voortgingen. Zij zagen er uit alsof zij niet bang zijn voor diefstal, en ik geloof, dat zij zelfs voor een moord niet zouden terugdeinzen.

— Had hun toch uw beurs niet laten zien,

George! De ander, die niets zeide, greep naar zijn mes toen hij het goud bemerkte, maar hij liet het weer los, toen hij zag, dat ik hem in het oog hield. Wij zullen zeker nog van hen hooren, vóór de nacht om is!

— Dat zou hun slecht kunnen bekomen, antwoordde George, want zij hebben geen geweren bij zich. Laat ons echter wat rap zijn; zij moesten ons weer eens achterop komen!

De jongens maakten zoo spoedig voort als de zware last hun toeliet; steeds werd het donkerder en een koude wind floot door de toppen der boomen. Een oogenblik bleven zij staan om eens adem te halen, toen eensklaps een rauwe kreet door het woud klonk. Nog eens en nog eens werd die kreet herhaald, en het had er wel wat van alsof hij door een vrouw werd geslaakt, die in nood verkeerde. James verbleekte en riep: George, het is een vrouw! Die twee mannen doen haar zeker kwaad!

— Ga mee! antwoordde George gejaagd. Het is geen vrouw, maar de boompanter. Misschien is het beter het vleesch neer te werpen, en het op een loopen te zetten.

— Ge hebt gelijk, het is de Indiaansche duivel; hij heeft de lucht van ons gekregen en nadert ons over de boomen. Maar laat ons nog wat volhouden; dadelijk zijn wij op de vlakte, en

dan moet hij de boomen verlaten. Hij is dan half zoo gevaarlijk niet!

— Ik geloof toch dat het beter is het eene stuk vleesch hier onder de sneeuw te verbergen. Wij kunnen het immers morgen halen!

Binnen weinige oogenblikken was het zwaarste stuk onder de sneeuw verborgen. De een droeg nu enkel de huid, en de ander het tweede stuk vleesch; de broeders konden nu veel spoediger voortkomen.

Het geschreeuw van hun vijand kwam al nader en nader. Lang konden zij dien snellen loop niet volhouden, want zij hadden al een langen marsch achter den rug, en dien dag bijna niet gegeten. Zij waren nu echter dicht bij de vlakte en dat gaf hun weer wat moed, want bij de heerschende duisternis konden zij niet op hun geweren vertrouwen. Het roofdier zou een van hen reeds gedood hebben, voordat de ander het had kunnen neerschieten, of met de kolf van het geweer de hersens inslaan.

Eindelijk hadden zij den zoom van het woud bereikt. Op een halve mijl afstand lag de hut van Ben Jones, te midden van eenige pijnboomen. Daar was het gevaar het grootst, want de panter zou zeker zoo spoedig mogelijk de vlakte verlaten, een dier boomen beklimmen en zich dan op hen laten neervallen.

Zoo spoedig mogelijk begonnen George en

James de vlakke te doorloopen. Daar hoorden zij ongeveer vijftig schreden achter zich de dorre takken kraken, en George riep:

— Gauw, James! het andere stuk vleesch onder de sneeuw! Wij moeten de handen vrij hebben om ons te verdedigen.

In een oogenblik was dit gedaan, en daar zij nu niets meer hoorden, gingen zij weer verder. Daar greep James George bij den arm. «Wat is dat voor een zwart ding, daar!» riep hij. «Kijk, het beweegt!»

— Dat is de panter! Pas op, nu zal hij op ons losspringen!

Maar niets van dit alles gebeurde. Het zwarte voorwerp verdween weder, en onze knapen vervolgden meer gerustgesteld hun weg. Reeds meenden zij, dat hun vijand de vervolging had opgegeven, toen eensklaps een zwaar lichaam uit een alleen staanden boom viel. Het was de panter. Even raakte hij George, maar had klaarblijkelijk zijn doel gemist. Hij kwam op den grond terecht en verdween oogenblikkelijk. George stond als versuft, maar James, hoewel hevig verschrikt, bleef met het geweer in de hand naar den panter rondkijken.

Daar bewoog zich iets; twee oogen glinsterden als kooltjes vuur in de duisternis en James vuurde. Helaas! de panter verdween zoo vlug.

dat het als zeker was aan te nemen, dat hij niet gewond was.

George had eene diepe schrap in den nek, door een der klauwen van den panter veroorzaakt. Hij bond er haastig zijn zakdoek om, en beide broeders gingen weer voort. Daar zagen zij het licht voor het venster der hoeve, doch toen zij naderbij kwamen, bemerkten zij, dat twee gedaanten zich gluiwend verwijderden. De vrees voor den panter echter hield hen terug, anders hadden zij de gedaanten vervolgd.

Ben Jones hoorde met de onverschilligheid van een ouden trapper het verhaal van den Indiaanschen duivel aan, maar toen zij ook van de beide Indianen en in verband daarmee van de beide gluipende gedaanten vertelden, laadde hij spoedig zijn geweer en dat der knapen.

— Wij zullen van nacht onze geweren bij de hand houden, jongens, zeide de oude man, en als die twee kerels mochten terugkomen, moet gij ze niet sparen. Wij zullen het licht laten branden. Daarop gebruikten ze hun avondmaal, en begaven zich ter ruste, hoewel de oude Ben, volgens zijn eigen verklaring, slechts met één oog sliep.

De hoeve stond bij een boschje, en een der boomen spreidde zijne takken uit over het dak. Zij was van voren acht, van achteren twaalf voet hoog zoodat het dak schuin op liep. In het

hoogste gedeelte was een gat, dat als schoorsteen dienst deed en wijd genoeg was, om er een man door te laten. Van daar alleen kon dus een aanval geschieden, want Ben Jones had den zwaren balk voor de deur geschoven, en het venster met het luik verzekerd.

Van zware vermoeidheid viel het drietal toch in slaap.

Even na middernacht sprong de trapper op. Hij was wakker geschoten en hoorde duidelijk den schreeuw van den Indiaanschen duivel, gevolgd door het steunen van een mensch. Hij maakte de broeders wakker met de woorden:

— Neemt uw geweer; er gebeurt iets vreemds op het dak. Hij deed nu het licht uit, schoof den balk van de deur, en stapte door George en James gevolgd, naar buiten in den donkeren nacht.

Wat er op het dak plaats had, konden zij niet onderscheiden, maar duidelijk had er eene verschrikkelijke worsteling plaats.

— Geeft vuur, jongens! riep de oude, en dadelijk klonken er drie schoten, waarop voor een oogenblik het gegil en gebrul op het dak nog heviger werd.

Juist viel er een zwaar lichaam van het dak in de sneeuw. Jones stak een fakkel aan, om de zaak te onderzoeken. Daar lag de panter dood in de sneeuw; een kogel was hem dwars door den kop gegaan. Het monster was bijna zes voet lang. Op

het dak lag het lijk van een der Indianen; de ongelukkige was onder de tanden en klauwen van den panter bezweken. Verder liep een bloedspoor van 't huis door het boschje en over de vlakte, een bewijs dat ook de ander gewond was. Dit werd nog denzelfden dag bevestigd, toen eenige houtkalkers vertelden, dat zij den Indiaan hadden gezien, met eene kogelwond in het been. Van dien dag af heeft men hem niet meer in den omtrek bemerkt.

Wat was nu het geval geweest. De Indianen hadden in den nacht het dak beklommen, met het doel de slapende bewoners te vermoorden en de goudstukken te rooven. De panter echter was de beide knapen gevolgd, had zich in een der boomen bij de hut verscholen, en zich op de beide roovers geworpen.

(Naar A. S. Reule).

BESCHAAMD OM MOEDER.

Frans was een jongen van achttien jaar, die als klerk bij den notaris een klein maandgeld verdiende, dat aan zijn ouders toch zeer goed te pas kwam.

Want behalve voor dien oudsten zoon, moest er ook brood zijn voor nog vier kinderen. En vader en moeder waren blij, dat Frans wat hielp.

Frans had van een vriend, die in de stad werkte, allerlei verhalen gehoord over groote gebouwen, drukke straten en pleinen; over schouwburgen en concertzalen, over een paardenspel, kine-ma en nog veel, veel meer. En Frans was toen een paar keeren in de stad geweest. En sinds was hij zeer ontevreden. Hij wou ook naar de stad.

Op het dorp deugde niemand of niets meer. De notaris was een oude gierigaard, die zijn klerk uitbuitte. In de stad was er veel meer te verdienen. Zoo vader en moeder hem maar wilden laten gaan.

Vader zei, dat Frans bij den notaris veel kon leeren en later tijd genoeg had om vooruit te geraken. Wat zou het helpen of hij nu in de stad wat meer verdiende. Dan moest hij dat toch in

een kosthuis uitgeven. Hier was hij bij zijn ouders.

Frans bromde nog meer.

De dorpsgenooten waren lompe boeren, die over niets konden spreken dan over paarden, koeien en varkens. En 't leven onder die dommeriken werd onhoudbaar. Hier was men nu toch levend dood! zoo meende Frans. Thuis deugde het ook al niet meer.

Op een avond kwam de jongen weer thuis.

Moeder had het eten bereid. Vader blij weer bij zijn kinderen te vertoeven na den arbeid, zat met den kleinen Miel op zijne knieën. De dikke jongen kraaide van plezier, omdat hij zoo paardje rijden mocht. De broertjes en zusjes ook deelden in de algemeene vroolijkheid, totdat nu die genoeglijke stemming bedorven werd, door het binnenkomen van Frans met zijn ontevreden gezicht.

— Ik ben het moe bij den notaris, zei Frans.

— Wat scheelt er aan? vroeg moeder vriendelijk.

— Och, ik knies mij hier nog dood! Ik word ziek van de verveling.

— Wel, wel, is 't zoo erg? zei vader spottend.

— Jonge menschen moeten zien, dat ze vooruit geraken, hernam Frans.

— Dat is waar, antwoordde vader. Maar dan moeten ze beginnen met naar raad te luisteren. Als ge bij den notaris volleerd zijt, dan kunnen

we eens verder kijken. Doch voorloopig is er voor u geen reden om weg te gaan. Ik heb het u al meer gezegd.

— Laat ons eten, noodigde moeder. Alles is gereed.

Frans zat daar met een gezicht zoo zuur als azijn.

— Smaakt het niet? vroeg moeder.

— Neen! antwoordde de ondankbare zoon kortaf.

— Wel, laat het dan maar staan, sprak vader. die boos werd. Is de tafel niet fijn genoeg voor mijnheer. In de stad eten ze zeker elken dag rijst pap, hé. Of zijn de moeders in de stad misschien ook beter dan de uwe? Wel, als ge zoo gaarne van ons weg wilt, dan moogt ge vertrekken, zoo spoedig ge wilt. Leer dan maar eens de stad kennen! Zoek er een betrekking, en als 't u niet bevalt, welnu, uw ouderlijk huis zal altijd voor u open blijven.

Toen vader met moeder alleen was, zei hij:

— 't Is best, dat Frans in de stad eens harde lessen leert. Dat zal hem goed doen, want zooals nu, kan 't niet langer duren. Hij maakt ons het leven zuur. En hij heeft lessen noodig!

Frans vond een betrekking. Zeker en morgen vertrok hij.

Nu 't afscheid naderde, voelde de jongeling spijt over al het verdriet, dat hij zijn ouders aan-

gedaan had. En bij de kussen, die zijn moeder hem op 't voorhoofd drukte, werd hij week om 't harte. Er kwamen zelfs tranen in de oogen.

Vader bracht hem naar de diligence, waar men toen nog mee reisde. Vroolijk klonk de hoorn van den voerman... en voort rolde het voertuig, dat Frans medenam naar die groote stad... waar alles zoo schitterde en blonk en lokte.

Moeder weende lang...

— 't Is voor zijn bestwil, dat Frans weg is, sprak vader.

Frans had een plaatsje bekomen als klerk op een handelskantoor. Hij was er met veel bedienen. Frans meende dat ze allemaal zijn vrienden zouden worden. Maar hij ondervond dadelijk, dat de menschen in een stad zich zoo niet om elkaar bekommeren. Toen hij iets van zijn huis wilde vertellen, luisterde niemand naar hem; ja, een medeklerk vroeg spottend, of hij de koeien en ezels nog niet vergeten kon, en hoe lang hij bij den boer gediend had.

Zijn vroegere patroon was altijd vriendelijk geweest; hier werd hij dikwijls ruw aangesproken en voor de geringste fout, het minste verzuim, moest hij verwijtingen hooren.

— Als ge niet beter oplet, kunt ge er van door trekken! klonk het dan.

Thuis had hij ruimte gehad. Hier woonde hij

op een klein kamertje, een hokje onder de pan-
nen, en door het vuile raampje zag hij niets dan
zwarte daken en schoorsteen. Hij kon heimwee
voelen naar den hof van vader en moeder.

Het voedsel was er slechter dan thuis, en, wan-
neer hij weinig eetlust had, zei niemand: «Kom,
Frans, eet nog wat!» Hoe minder hij at, hoe lie-
ver, hoe meer de kostvrouw verdiende.

Kortom, al spoedig ondervond hij, dat de stad
achter al die statige gebouwen en groote winkels
veel onaangenaamheden verborg.

Den eersten Zondag zou hij zijn vriend Dries
eens bezoeken. Hij wist den naam der straat en
het huisnummer en na lang zoeken vond hij zijn
corpsgenoot op een hokje, dat er niet beter uit-
zag dan zijn eigen kamertje. Het deed Frans goed
een bekend gezicht te zien.

— Dag Dries, riep hij blijde, hoe stelt ge het?

— Fi, antwoordde de makker, ik heet geen
Dries meer. In de stad noemt men mij André en
dan moet ge vragen: «**Comment ça va?**» Ge
moogt u hier niet boersch gedragen. En ge zijt
dus in de stad, François? Ja, men heeft het mij
van huis geschreven. Ge zijt employé op een bu-
reau, niet waar? Ge moet leeren Fransch spreken.
Dat is deftig. Het Vlaamsch is goed voor de sim-
pele menschen. En waar hebt ge uw appartement.
Zijt ge nog al content over uw logement? Maar
ge moet u anders kleeden. Uw col is veel te laag

en uw cravatte te gemen. Zoo kunt ge met mij
niet op café gaan! Ge ziet er nog een boer uit. En
dan lachen ze met u.

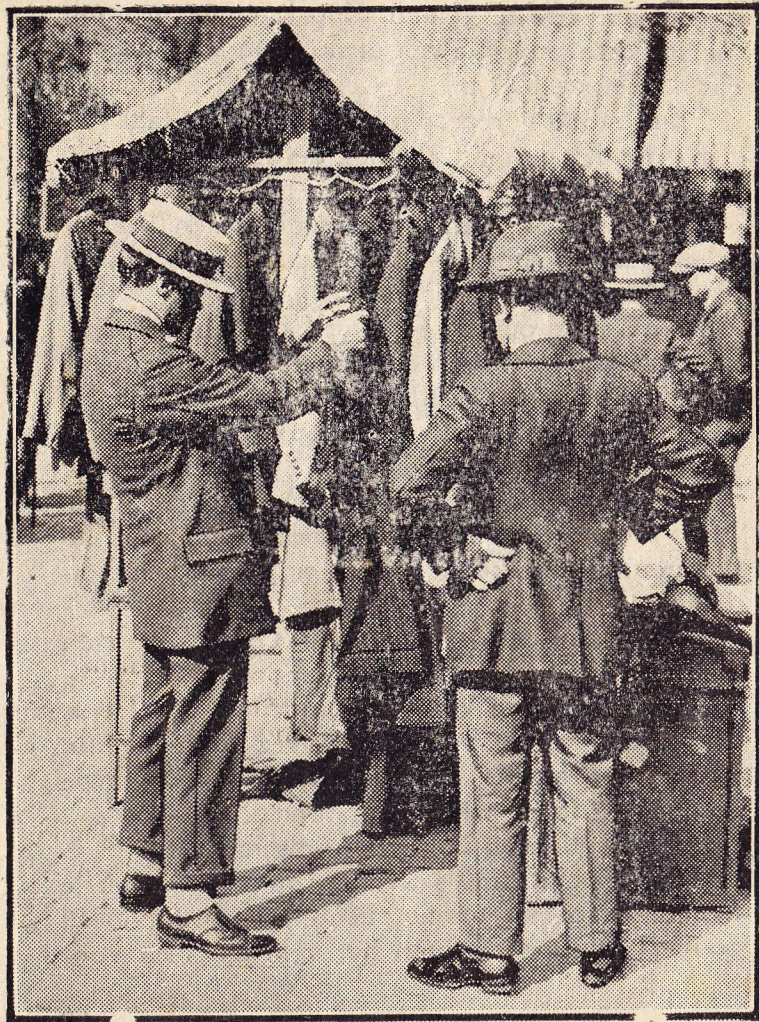
Frans stond verbaasd over de geleerde taal van
zijn vriend. En ja, hij zou ook deftig worden. Dan
zou men hem op het kantoor meer eeren.

André, — of laten wij hem bij zijnen Vlaam-
schen naam noemen, — Dries hielp hem, om zich
wat steedscher te kleeden.

Zeker, nu droeg hij een halsboord, dat tot zijne
ooren reikte en waarin de jongen zich als in eene
gevangenis gevoelde. Manchetten vielen hem tot
op zijne handen en zijn oude hoed was verwisseld
tegen eenen nieuwen, die hem lucht en zwierig
stond. En op de oude markt kocht Frans een jasje.
Maar uit de geldbeurs waren vaders, zoo zuur ge-
wonnen, geldstukken voor een groot deel ver-
dwenen.

Frans ontmoette vrienden van Dries. Ze bogen
en knikten en spraken allerlei schoone zinnen als,
«**Charmé de faire votre connaissance,**» «**Tiens,**
tiens, un ami de vous,» «**Soyez le bienvenu,**
Monsieur François, en meer andere, waarvan de
nieuweling maar weinig verstond. Maar dat zou
hij leeren. Hij ging met dat gezelschap uit.

Toen Frans dan 's avonds op zijn kamertje
kwam, was zijn beurs nog lichter, doch zijn hoofd
zooveel te zwaarder van het vele bier. En voor

geen geld had hij gewild, dat zijne ouders hem in dezen staat gezien hadden.

's Maandags werd hij door eene brandende hoofdpijn gekweld. Dat was hem thuis toch nooit gebeurd.

Maar hier wilde hij doen als de anderen.

Moeder weende nog iederen dag om haar zoon — Hoe zou hij het stellen in die groote stad? Zou hij genoeg eten krijgen? Op welk bed sliep hij? Zorgde men goed voor zijn kleeren?

Allerlei vragen kwamen zoo op. Een moeder denkt altijd aan haar kinderen. Dikwijls werd moeder in den nacht wakker en dan was ze weer over Frans aan het peinzen.

En moeder had rust noch duur, totdat ze op zekeren morgen, in haar beste pak, den wagen naar de stad nam, om Frans te bezoeken.

De notaris had haar aangeraden tegen twaalf uur naar het bureel te gaan, waar Frans schreef en hem daar op te wachten.

Om half twaalf stond ze er reeds. De vrouw was netjes maar ouderwets gekleed. In de witte trekmut was er geen rimpeltje of vouwtje te bespeuren en deze stak schilderachtig af bij den gekleurden omslagdoek en den blauwen rok.

Wat duurde dat half uur toch lang! Moeder verlangde zoo naar haar jongen!

— Wat zal Frans blij zijn, als hij me zoo op eens ziet! dacht ze.

Eindelijk kwamen de klerken buiten.

Moeder keek scherp toe! Wat waren er hier veel bedienden! En daar was Frans! Ziet, hij zag moeder en kwam snel op haar af.

Maar kon zij haar oogen gelooven! Was dat haar zoon, die jongen met dat strakke gelaat, dat niet de minste blijdschap vertoonde?

— Moeder, sprak Frans half verwijtend, wat komt ge hier doen? En zoo boersch aangekleed! Ik kan niet met u door de stad gaan. Wat zouden de menschen wel zeggen? De anderen zouden me uitlachen. Ik zal twintig stappen voor u blijven. Volg mij dan naar mijn kamer.

Moeder werd ineens zoo raar in het hoofd. 't Scheen of die groote huizen daar draaiden. Moeder had de tranen in de oogen. Nu begreep ze het.

Frans was beschaamd om moeder! Ja, zulke jongens en meisjes zijn er! Gelukkig toch niet veel. Moeder ging achter haar zoon.

En waar woonde hij? In een van deze vuile straten, in een van die zwarte huizen? Wat! Zoo hoog, twintig, dertig, neen, wel vijftig trappen hoog! In deze kleine, enge, sombere kamer?

— Arme, arme jongen! zei moeder weenend. Woont ge hier? In zoo'n vieze kamer!

— Och, dat is zoo in de stad. Ge hadt hier ook

niet moeten komen. Ik heb u immers geschreven, dat ik het goed stelde, antwoordde Frans.

— Zijt ge dan niet blij, dat ge me ziet. O Frans, wat heeft u zoo veranderd.

— Moeder, in de stad is alles anders. Ge moet me den tijd laten, om vooruit te gaan,

Een slordige vrouw bracht het eten. Ze scheen de bezoeker niet op te merken, ofschoon het Frans leek, dat zij spottend glimlachte. En de slechte zoon schaamde zich weer om moeder, want die vuile sloor had om haar gelachen!

— En moet ge dat eten? vroeg moeder. Zulke slechte aardappelen met wat saus en een stukje hard vleesch.

— Dat zal alles beteren, moeder. Ik verdien nog niet veel en alles is hier duur. Maar ik zal vooruit gaan.

— Och jongen, keer toch mee terug!

— Mijn toekomst breken! Dat kunt ge denken, moeder! Neen, neen, ik stel het hier goed. 't Is nu het begin.

Om twee uur scheidden moeder en zoon. De eerste keerde treurig, terneer geslagen en gebroken van harte naar het dorp terug, terwijl de laatste naar zijn bureel trok, half bevreesd, dat een der klerken zou gezien hebben dat zijn moeder een boerin was!

Vader was verontwaardigd.

Eenige weken gingen voorbij.

Het gezin zat rond den middagdisch. De postbode kwam binnen met een brief.

— Van Frans! riep moeder blijde. Neen, vervolgde ze, hij heeft het adres toch niet geschreven.

— Van wien kan die brief dan zijn? vroeg vader verwonderd.

— Gauw, doe hem open, hernam moeder angstig.

En vader las:

« Mijnheer,

« Uw zoon ligt in het hospitaal met een gebroken been. Hoewel alles wel is, zou het toch goed zijn eens te komen zien ».

De handteekening was onleesbaar.

Moeder stond onmiddellijk op en weenend sprak zij:

— Ik ga dadelijk naar den armen jongen toe. Een gebroken been en dan onder al die vreemde menschen!

— Om twee uur kunt ge met de diligence meedrijden, zei vader. De wagen rijdt voorbij het gasthuis.

O, wat duurde 't lang, eer het twee uur sloeg en dan nog die verre reis. Eindelijk stond moeder voor het groote, hooge gebouw.

— Voor wien komt gij? vroeg de portier.

— Voor mijn zoon.

— Uw zoon, uw zoon, zei de man ongeduldig. Hoe kan ik nu weten wie uw zoon is?

— Frans Verdonck.

— Betaalt hij?

— Wat bedoelt ge? Ach, laat me toch spoedig naar hem toe gaan! Ik kom van Vlieregem. Ik heb een brief ontvangen.

— Is hij op een kamer of ligt hij in de zaal?

— Dat weet ik niet.

— Welnu, ga maar eens op de zaal zien. Hij zal dan wel niet betalen, als gij het niet weet.

De arme vrouw dwaalde in de lange gangen. Gelukkig kwam eene zuster haar tegen, die minzaam vroeg:

— Komt ge iemand bezoeken, vrouwtje?

— Ach zuster, mijn zoon ligt hier met een gebroken been.

— Ga dan maar eens met mij mee. Ik zal er u brengen. Ik weet al wien ge bedoelt.

Dat klonk toch hartelijker en weldra zag moeder haar jongen.

— Frans, Frans, arm kind! snikte ze.

— Moeder! riep Frans blij.

— Hoe gaat het nu? Hebt ge pijn? Hoe ge voelt ge u?

— Ach moeder, vergiffenis, vergiffenis! Kunt ge mij nog vergeven? Ik heb zoo leelijk tegen u

gedaan. Het was slecht! sprak de zoon, die hier veel nagedacht had.

Vergeten was al het leed! bij moeder. Haar jongen was veranderd.

De dokter, een oude, vriendelijke man, kwam juist op de zaal en sprak met vrouw Verdonck.

— Moederke, als ge een rijtuig hadt, zoudt ge uw zoon wel kunnen meenemen naar huis, zei hij. Het moet een voorzichtige koetsier zijn. Ik zal er u een bezorgen, indien ge wilt.

— Als het u belijft, dokter; ik dank u wel voor uw vriendelijkheid. O, ja, ik zou Frans gaarne thuis hebben.

— Welnu, wacht hier een beetje. En er zal een koets komen! beloofde de dokter.

Het rijtuig verscheen. Onder toezicht van den geneesheer werd Frans er door knechten van het gasthuis ingebracht. Onderweg vertelde hij, hoe het ongeluk gebeurd was.

— Moeder, ik stond al op den slechten weg, zei hij. 's Zondags ging ik met mijn zoogenaamde vrienden uit. En, met schaamte beken ik het, moeder, dikwijls keerden wij 's avonds half dronken terug. En zoo was 't ook Zondag. Wij kregen twist met eenige werkljongens en moesten wegvluhten. Ik viel over een paal en brak mijn been. Mijn makkers brachten mij toen naar het hospitaal. O, moeder, ik was een slechte zoon. Maar ik

smeek u om vergiffenis. Op mijn ziekbed leerde ik mijn schandelijk gedrag verfoeien. Ik schaamde mij eens om u en gij, op het eerste bericht, komt naar mij toe! O, ik zal me beteren. En het was zoo goed bij u thuis.

— Frans, alles is vergeven en vergeten, zei moeder.

De reis liep goed af. En toen Frans in 't ouderlijk huis op zijn bed lag, en vader hem ook vergiffenis geschonken had, toen was zijn hart gerust.

Na zijne herstelling, keerde hij bij den notaris terug. Nu had hij de stad leeren kennen. En toen hij er later weer heen trok, ditmaal om er eene goede plaats in te nemen, toen ging hij met een hart vol dankbaarheid, om alles wat hij thuis genoten had.

Hij was en bleef een goede zoon voor zijn ouders, en, als vader en moeder in hunne ouderwetsche kleeren hem kwamen bezoeken, leidde hij hen gelukkig en fier door de straten.

Hij eerde zijn ouders.

A. Hans.

HANS FORTUINIG

door Grimm.

Hans was al lang knecht bij een rijken heer. En zekeren dag, zei die heer:

— Hans, gij hebt mij jaren trouw en eerlijk gediend, ik wil u beloonen, brave jongen. Ziehier, neem dit, besteed het goed en wees gelukkig in uw verder leven.

Met deze woorden ontving Hans van zijn heer een klomp klinkklaar goud, zoo groot als Hansjes hoofd en dat behoorde niet tot de kleinste.

Hans was zeer tevreden en bedankte zijn heer. Hij pakte den klomp goud in zijn zakdoek en ging op reis naar zijn dorpje, waar zijn moeder woonde. Het dragen van het goud verveelde Hans echter al gauw. De last werd hem hoe langer hoe zwaarder. Nu droeg hij het goud op den schouder, dan weer op het hoofd, en hij zweette zeer erg.

Daar kwam hij een ruiter tegen, die welgemoed zijn schoon paard bereed.

-- Zoo paardrijden is toch plezierig! riep Hans.

De ruiter, die deze woorden hoorde, hield zijn paard in.

— Wat draagt ge toch in uw zakdoek? vroeg hij. Het schijnt zwaar te zijn.

— Dat is een klomp goud; zuiver, zwaar goud! Maar, ach, wat wordt een mensch toch geplaagd! zuchtte Hans, terwijl hij zijn vracht verachtelijk op den grond wierp.

— Zoo! sprak de ruiter. Welnu, dan weet ik goeden raad. Als gij graag verder wilt rijden, laataten we dan ruilen. Ik neem dat zware vrachtje van u over en gij neemt mijn paard! Is het zoo goed!

— Top! riep Hans vroolijk. Dat laat ik mij geen tweemaal zeggen. Hier is mijn hand er op!

De ruil werd gesloten, de ruiter nam den klomp goud en spoedde zich uit het gezicht van Hans, bevreesd dat deze misschien nog spijt van zijn ruil zou krijgen. Hans echter klom op het paard en reed weg in zoo snellen draf, dat het stof achter hem op vloog. Niet lang duurde het evenwel of het paard deed een sprong, zoodat Hans die niet al te best rijden kon, van het beest aftuimelde en op den weg neerviel als een zoutzak. Hij dacht niet anders of hij had zijn ribben gebroken. Maar dat was gelukkig niet zoo.

Juist kwam een boer den weg langs met een koe aan een touw. Hij zag het ongeluk, ving het paard en bracht het bij Hans. Deze weende en wreef zich de ledematen.

— Nooit wil ik meer paardrijden; dat is veel te gevaarlijk! zei hij. Als men nu nog eens een koetje heeft, zooals gij goede vriend, dan kan

men dagelijks melk drinken en boter en kaas eten en men loopt geen gevaar afgeworpen te worden en armen of beenen te breken.

— Ei, zei de slimme boer, als u mijn koe zoo goed bevalt, dan heb ik wel zin in uw paard. Laat ons ruilen: gij mijn koe en ik uw paard. Wat denkt ge er van?

— Top, dat doe ik! riep Hans blij.

Hij nam de koe en dreef die voor zich uit, terwijl de boer het paard besteeg en op een draf heen reed, ook al bang dat Hans spijt zou krijgen over zijn ruil.

— Wat ben ik toch een gelukkige jongen, dacht Hans.

Hij vervolgde zijn weg en toen hij aan een herberg kwam, verteerde hij daar zijn laatste stuivers; nu hij een koe bezat, had hij geen geld meer noodig. Het was dien dag zeer warm, en Hans was nog een heel eind verwijderd van het dorp waar zijn moeder woonde. Na een poos met zijn koe voortgesukkeld te zijn, kreeg hij dorst.

— Dat is niets, dacht Hans, de koe zal me lekkere melk geven.

Hij begon dus de koe te melken, maar deed dit echter zoo onhandig, dat er geen druppel melk te voorschijn kwam. En de koe werd ongeduldig en gaf Hans een trap, dat de knaap omver tuimelde.

Juist kwam daar een slager voorbij met een jong varken. Deze liep naar den ongelukkigen

Hans toe, en vroeg wat er gebeurd was. Hans vertelde zijn ongeval en toen zei de beenhouwer, dat zoo 'n oude koe geen melk meer gaf. Die moest geslacht worden.

— Zoo, antwoordde Hans, dat zal ook niet iekker smaken, oud koevleesch! Neen, dan is een vet varken beter, daarvan krijgt men lekkere ham en worst.

— Goede vriend, zei hierop de beenhouwer, als mijn varken u zoo bevalt, laat ons dan ruilen; gij het zwijn en ik de koe. Wat denkt ge daarvan.

— Ruilen? Meent ge dat werkelijk? vroeg Hans. Gaarne hoor! En verheugd wandelde hij met het varken verder, terwijl hij bij zichzelf zei: «Telkens doet ge een beteren ruil, ge zijt toch een echt gelukskind, Hans Fortuinig!»

Een booze kwant had dat af gezien en zon op een middel om Hans zijn varken afhandig te maken. Weldra kwam hij hem te gemoet met een gans onder den arm. Hij groette Hans, maakte een praatje met hem en liet zijn gans zien.

— Wat zegt ge van dit beestje? vroeg hij. Voel eens, hoe vet. Als die gans gebraden is zullen ze smullen. Ze is voor een doopfeest.

Hans woog de gans in de handen, voelde onder haar vleugels naar het vet en zei: «Ze is vet genoeg, dat is waar, maar mijn varken mag er ook zijn.

— Uw varken! riep de ander uit. Dat varken is

niet van u, dat varken is gestolen. Pas maar op, dat de schout uit ons dorp u niet ziet, anders wordt ge op water en brood in het kot gezet.

— Ach, ach, wat ben ik een ongeluksvogel! kloeg Hans. Goede, beste vriend, help mij toch. Ik wil niet in de gevangenis.

— Ik weet wat, zei de sluwe gast. Geef mij uw varken in ruil voor mijn vette gans. Ik ken hier alle laantjes en sluipwegen, mij zullen ze zoo gauw niet vangen!

Zoo gezegd, zoo gedaan. De ruil werd wederom gesloten en binnen twee minuten was de snuiter verdwenen.

— Ha! zei Hans, alweer uit den nood geholpen. Het zijn toch brave menschen. En wat zal mijn moeder blij zijn, als ik zoo 'n lekkere vette gans thuis breng. Het water loopt me al uit den mond, als ik aan een gebraden ganzebout denk. En dan de pluimen, wat zal ik daar heerlijk op slapen! Jongens, jongens, wat ben ik toch een geluksvogel. Altijd loopt het me mee. Ik ben waarlijk Hans Fortuinig.

En met de gans onder den arm ging hij verder. Eindelijk kwam hij in het laatste dorp voor zijn geboorteplaats. Daar zag hij een scharenslijper aan zijn kar. Het was een lustig gezelschap: onder het slijpen van scharen en messen floot hij steeds maar door.

Hans bleef verwonderd staan en zei:

— Het gaat u zeker goed in de wereld, dat ge zoo vroolijk zijt. Kende ik ook die kunst maar!

— Ja, waarde kameraad, antwoordde de scharenslijper, ik ben altijd vroolijk, want ik heb immer geld in den zak. Dat kunt gij ook hebben met uw gans. Hoe komt ge daar aan?

— Heb ik geruild voor een varken, verklaarde Hans.

— En het varken?

— Voor een koe in de plaats gekregen.

— En de koe?

— Voor een paard verwisseld.

— En het paard?

— Heb ik gekregen voor een klomp goud, zoo groot als mijn kop.

— O, gij slimmerd! En dat goud?

— Heb ik verdiend. Zeven jaar loon bekomen van mijn meester.

— Geluksvogel! U ontbreekt niets dan dat ge scharenslijper wordt, zooals ik, dan kunt ge iedereen dag rammelen in het geld. Ge hebt daar niets anders voor noodig, dan een goeden slijpsteen. Kijk! daar heb ik er nog een; hij is wel een beetje afgesleten, maar gij kunt hem nog best gebruiken. Die steen geef ik u voor uw gans! Wilt ge?

— Top! riep Hans verheugd uit. Iederen dag in het geld rammelen. dat zal leutig zijn.

De booze scharenslijper nam daarop een ouden wetsteen en een grooten gladden kiezel, die op

den weg lag, gaf die beide steenen aan Hans in ruil voor de vette gans en vervolgde lachend zijn weg. Ook Hans wandelde verder, verheugd in zich zelven mompelende: «Alle dagen geld op zak! Ge zijt voor het geluk geboren, Hans Fortuinig! En hier wonen toch overal brave menschen, die me zoo goed helpen.»

Het was nog warmer geworden en Hans had weer veel dorst. Die steenen waren ook zoo zwaar, haast zoo zwaar als de klomp goud. Waarom moest hij die steenen meedragen? Daar kwam hij aan een put, nu kon hij eindelijk zijn dorst lesschen. Hans bukte zich en... plof, plof, beide steenen vielen in den put. Het water spatte naar omhoog. Hans schoot in een lach.

— Nu heb ik niets meer te dragen! juichte hij. Wat ben ik toch een gelukkige kerel. Ik ben zoo vrij als een vogel in de lucht.

Hij danste van plezier. Eindelijk kwam hij bij zijn moeder, zoo arm als hij vertrokken was. Toch noemde hij zich Hans Fortuinig.